

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. N. B.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. OAM-63455-23/ZM-2019, MV-151495-16/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 3 000 Kč, která bude žalobci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. OAM-63455-23/ZM-2019, MV 151495-16/OAM 2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty ze dne 20. 9. 2019 a zaměstnanecká karta nebyla žalobci vydána dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
2. V § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je výslovně uvedeno, že ochrany veřejných subjektivních práv se lze domáhat teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je právní úprava připouští. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 7. 2007, č. j. 7 Afs 12/2007-110, podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby ve správním soudnictví soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Svých práv se tedy žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nemůže úspěšně domoci ten, o jehož opravném prostředku nebylo doposud vůbec rozhodnuto.

3. Žalobce v žalobě s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, k přípustnosti podané žaloby proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (žalovaného) uváděl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval předchozí závazný právní názor nadřízeného správního orgánu vyjádřený ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 9. 3. 2020, č. j. MV-7634-3/SO-2020. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu měl žalobce za to, že je možno rovnou přistoupit k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
4. K uvedené námitce soud uvádí, že závěry žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, o prolomení požadavku § 5 s. ř. s. na vyčerpání řádných opravných prostředků pro přípustnost správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu se týkají výhradně toliko rozhodnutí vydaných podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Důvody pro uvedenou odchylnou úpravu vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35. Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní soud při přezkumu rozhodnutí vydaných na základě InfZ není omezen jen na možnost zrušení správního rozhodnutí, jako je tomu u standardního přezkumu správních rozhodnutí, ale disponuje atypickou pravomocí nařídit přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl.
5. V navazujícím rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 459/2018-26, Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců, krajský soud nemá (např. na rozdíl od právní úpravy v oblasti svobodného přístupu k informacím) postavení orgánu nalézajícího hmotné právo (nemůže správnímu orgánu nařídit, aby žalobci vydal povolení k trvalému pobytu). Z toho Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dovodil závěr, že pokud podá žalobce žalobu proti rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně zamítl jeho žádost o povolení k trvalému pobytu, aniž vyčkal výsledku řízení o podaném odvolání proti tomuto rozhodnutí, krajský soud takovou žalobu odmítne pro nevyčerpání řádných opravných prostředků podle § 46 odst. 1 písm. d), § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s.
6. Soud konstatuje, že závěry shora uvedené judikatury jsou aplikovatelné i na projednávaný případ a žalobcem namítané prolomení podmíněnosti podání správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vyčerpáním řádných opravných prostředků se nevztahuje na nyní posuzovanou věc, jelikož žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona o pobytu cizinců, a nikoliv na základě InfZ.
7. Navíc v žalobcem uváděném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, šlo o opakované nerespektování závazného právního názoru odvolacího správního orgánu. V nyní projednávaném případě bylo vydáno jediné odvolací zrušující rozhodnutí odůvodněné tím, že odvolací správní orgán shledal utajované informace

nedostatečně konkrétní. Žalovaný následně v souladu s názorem odvolacího správního orgánu doplnil podklady pro vydání napadeného rozhodnutí o další utajovanou informaci Národní centrály proti organizovanému zločinu, a tudíž nelze uzavřít, že žalovaný nerespektoval závazný názor odvolacího orgánu.

8. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že „*jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání*“. (Podtržení doplněno soudem.)
9. Soud konstatuje, že § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu výslovně počítá s možností dalšího odvolání směřujícího proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo vydáno po předchozím vydání zrušujícího rozhodnutí odvolacím správním orgánem, tak jako tomu bylo v tomto případě.
10. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti je nutno uvést, že žalobce v posuzovaném případě nevyčerpal zákonem upravené řádné opravné prostředky. Žalobce se nemůže domáhat žalobou soudního přezkumu prvoinstančního rozhodnutí, pokud nebyly z jeho strany využity řádné opravné prostředky v rámci správního řízení. Podanou žalobu je tak nutné považovat za nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., a proto soud výrokem I. usnesení rozhodl o jejím odmítnutí z důvodu nepřipustnosti.
11. V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. nepřiznal výrokem II. usnesení žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů. Soud výrokem III. usnesení rovněž rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci dle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, jelikož žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním. Zaplacený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto usnesení dle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti výroku I. a II. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 3. května 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu